

Arrest

nr. 210 774 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft tevergeefs diverse verblijfs- en asielprocedures opgestart.

Op 27 november 2017 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: S.

(...)

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS: E.S.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 17.09.2015 (bijlage 13 van 25.08.2015).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene verklaart dat hij naar België kwam op 14.06.2006. Op 16.06.2006 diende betrokkene een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 21.08.2006 geweigerd door het CGVS. Een schorsend beroep tegen deze beslissing werd op 07.03.2007 geweigerd door de VBC. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor State dat werd verworpen op 23.04.2007. Een bevel om het grondgebied te verlaten (13qq van 09.07.2007) geldig 15 dagen werd vervolgens op 23.07.2007 door de stad Antwerpen aan betrokkene betekend. Een tweede asielaanvraag ingediend op 06.11.2008 werd op 03.06.2009 afgesloten met een beslissing van afstand van asielprocedure. Een derde asielaanvraag ingediend op 18.01.2011 werd op 11.03.2011 afgesloten met een weigering van inoverwegingname door de DVZ. Deze beslissing (bijlage 13quater) is op dezelfde dag aan betrokkene betekend. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het de DVZ

is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het de DVZ de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 25.09.2007 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 12.08.2008. Deze beslissing is op 15.09.2008 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 15.10.2008 het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende op 25.09.2007 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 09.09.2008. Deze beslissing is op aan betrokkene betekend door de vreemdelingendienst van Antwerpen.

Betrokkene diende op 19.12.2008 eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 19.06.2014. Deze beslissing is op 16.07.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 14.08.2014 diende betrokkene een verzoek in tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing bij de RW. Het ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Rusland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Op 29.01.2015 diende betrokkene een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd op 16.03.2015 niet in overweging genomen door de Stad Antwerpen, daar betrokkene niet woonachtig bleek te zijn op het opgegeven adres. Op 29.06.2015 diende betrokkene nogmaals een regularisatieaanvraag in op basis van de wet van 15.12.1980. Deze werd zonder voorwerp verklaard op 25.08.2015, daar betrokkene onder inreisverbod stond. Deze beslissing is op 17.09.2015 aan betrokkene betekend op samen met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten.

Op 9.09.2014 werd aan betrokkene door de politie van Antwerpen een bijlage 13septies en bijlage 13 sexies betekend van 3 jaar. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...].”

Eveneens op 27 november 2017 legt de verwerende partij een inreisverbod op. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd onder meer het volgende opgenomen:

“De voorzitter wijst erop dat het beroep tegen een vorig inreisverbod, met name dat van 9 september 2014, door de Raad werd verworpen bij arrest van 17 december 2014 met nr. 135 264. Bijgevolg is er al een definitief inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar in het rechtsverkeer aanwezig, wat maakt dat het belang bij het beroep op de helling komt te staan in de mate dat het is gericht tegen het inreisverbod van 17 november 2017, mede gelet op de vaststelling dat inreisverboden niet cumulatief kunnen worden opgelegd. De verzoekende partij stelt dat zij haar belang behoudt omdat zij zolang er een inreisverbod van kracht is geen regularisatie kan aanvragen, wijst erop dat het inreisverbod volgens haar “het belangrijkste” is en stelt ten slotte dat zij “niet terug kan” naar haar land van herkomst. Waar de voorzitter opmerkt dat zij hiermee niet ingaat op de kern van het probleem, met name het bestaan van een definitief geworden inreisverbod, betwist of weerlegt de verzoekende partij dit niet en stelt zij voor het overige te verwijzen naar haar verzoekschrift.”

2.2. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij nog een belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden inreisverbod, daar waar hij reeds onderhevig is aan een definitief inreisverbod van 9 september 2014. Immers, zo een inreisverbod al verhindert dat een regularisatieaanvraag kan worden ingediend, neemt een eventuele nietigverklaring van het thans bestreden inreisverbod het bestaan niet weg van het inreisverbod van 9 september 2014. Voorts ziet de Raad niet in hoe verzoekers bloot betoog dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst kan aantonen dat hij alsnog voordeel kan halen uit de nietigverklaring van het thans bestreden inreisverbod. De Raad aanvaardt ten slotte de samenhang tussen de bestreden beslissingen, zodat verzoekers betoog dat het inreisverbod de belangrijkste bestreden beslissing is niet dienstig is.

Het beroep is dan ook ontvankelijk voor zover het is gericht tegen het inreisverbod wegens een gebrek aan belang.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies).

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op, *“Schending van zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker verblijft in België reeds lange tijd vanaf 16 juni 2006, bijgevolg meer dan 11 jaar.

Verzoeker diende bij aankomst een asielaanvraag onder de naam van zijn grootvader zijnde [A.] in die werd afgewezen door beslissing van het CGVS bevestigd door arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hij legde later een kopie van zijn identiteitsdocument als [E.S.].

Verzoeker diende op 3 september 2009 zijn tweede asielaanvraag omwille van onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst. Het CGVS nam echter op 3 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming, bevestigd door een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19 juli 2011.

Verzoeker verblijft momenteel reeds meer dan 11 jaar in België!

Er loopt momenteel een procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend nog in 2014.

Het gaat over een procedure inzake ongegrondverklaring van zijn regularisatieaanvraag ingediend op 19 december 2008.

Verzoeker verbleef toen in onwetendheid de lange periode van 6 jaar.

Een deel van die periode werd gedekt door een attest van immatriculatie en zijn verblijf intussen was legaal.

Het ging over een bijzonder onredelijk lange procedure.

De procedure in beroep bij de RVV duurt tevens meer dan 3 jaar zonder enige beslissing.

De kern van belangen van verzoeker bevindt zich ondubbelzinnig in België waarin hij bijna 12 jaar ononderbroken verblijft.

Er is momenteel nog geen beslissing van de Raad.

Verzoeker heeft tevens in België getracht zich zo goed mogelijk aan te passen en te integreren (zie elementen administratief dossier).

Hij loopt vanaf september tevens een beroepsopleiding bij Syntrowest te Roeselare als "Designer van schonen en handtassen".

Het werd reeds in 2014 geprobeerd om verzoeker te verwijderen. Op 9 september 2014 werd verzoeker overgebracht naar een gesloten centrum te Brugge.

De Russische autoriteiten weigerden toch aan hem de nodige documenten af te geven en hij werd daarom na ca. 2 maanden van opsluiting vrijgelaten.

Verzoeker heeft toch verder problemen in het land van herkomst en kan daarom moeilijk terugkeren.

Verzoeker is verder gezocht in het land van herkomst door Kadyrovtsi.

Het ging in casu over verschillende elementen in hoofde van verzoeker (politieke problemen, lange duur van de procedures en zijn goede integratie in België) die in samenhang de belangrijke buitengewone omstandigheden die de regularisatie van het verblijf van verzoeker kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker verblijft in België reeds meer dan 11 jaar. Het gaat over een zeer lang verblijf in het land.

Verzoeker wordt gezocht in het land van herkomst en kan niet terugkeren omwille van politieke problemen.

Zijn vrouw en kind verblijven tevens in België. Zijn privé- en gezinsleven dient bijgevolg enkel maar in België plaatsvinden.

Verzoeker heeft taal- en integratiecursussen gevolgd. Hij volt momenteel een beroepsopleiding bij Syntrowest te Roeselare (zie stuk 3).

Het gaat in casu over een samenhang van verschillende omstandigheden die samen zeker als buitengewoon beschouwd kunnen worden.

Alsmede is er voor verzoeker geen enkel sociaal vangnet in hun land van herkomst.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Zijn terugsturen zou tevens een scheiding uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. eerbiediging van privé- en gezinsleven.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoeker.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Zodoende diende de Dienst Vreemdelingenzaken alsmede rekening te houden met het feit dat verzoeker in hun land van herkomst geen sociaal vangnet heeft.

Verzoeker aankondigde momenteel een hongerstaking in het gesloten centrum.

Hij gaat derhalve helemaal niet akkoord met zijn terugsturen.

Verzoeker pleegde nooit een misdrijf in België, nooit in aanraking gekomen met de wet.

Wat betreft de bestreden beslissing dd. 27 november 2017, betekend aan verzoekers op 27 november 2017 gaat het over een standaardmotivering.

Het BGV en inreisverbod (bijlagen 13 septies en 13sexies) zijn immers onvoldoende gemotiveerd. Het is helemaal niet duidelijk voor verzoeker waarom de DVZ op zo manier heeft beslist.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoeker.

Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bijlage 13septies duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Voor zover verzoeker voorhoudt dat ze bestaat uit een standaardmotivering kan hij geenszins worden bijgetreden, aangezien ze een duidelijke op zijn specifieke zaak betrekking hebbende motivering bevat. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De loutere overtuiging dat de bijlage 13septies onvoldoende gemotiveerd is volstaat te dezen ook niet. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Door de elementen die zijn zaak kenmerken te overlopen, zijn integratie te benadrukken en te wijzen op een nog niet door de Raad beslechte beroepsprocedure in het kader van een beslissing die getroffen

werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker de bijlage 13septies, die er in hoofdde toe strekt vast te stellen dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft, niet aan het wankelen brengen. Het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing van 19 juni 2014 waarbij verzoekers in december 2008 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, heeft geen schorsende werking zoals reeds terecht in de bijlage 13septies kan worden gelezen en dit wijzigt dus niets aan verzoekers illegale verblijfstoestand. Alleszins merkt de Raad op dat dit beroep door de Raad werd verworpen bij arrest van 21 december 2017 met nr. 197 092. Verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij zijn kritiek dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om de bijlage 13septies te treffen gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken en die aan bod zijn gekomen in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging van december 2008 waarover de beroepsprocedure nog niet werd beslecht. Waar verzoeker uiteenzet “(...) *Het ging in casu over verschillende elementen in hoofde van verzoeker (politieke problemen, lange duur van de procedures en zijn goede integratie in België) die in samenhang de belangrijkste buitengewone omstandigheden die de regularisatie van verzoeker kunnen rechtvaardigen. (...)*” en “(...) *Het gaat in casu over een samenhang van verschillende omstandigheden die samen zeker als buitengewoon beschouwd kunnen worden. (...)*”, dient de Raad op te merken dat dit betoog niet dienstig is, aangezien het geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing die geen uitspraak doet over buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in voormeld artikel 9bis.

3.5. In de bijlage 13septies kan verder worden gelezen dat verzoekers asielaanvragen negatief werden afgesloten. Verder stelt de verwerende partij dat het administratief dossier geen stukken bevat die erop kunnen wijzen dat de veiligheidssituatie dermate gewijzigd is dat verzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift problemen te hebben in zijn land van herkomst met Kadyrovtsi en dat hij wordt gezocht en politieke problemen heeft, en dat dit redenen zijn waarom zijn “terugsturen” neerkomt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker beperkt zich hiermee echter tot blote beweringen. Ze zijn niet concreet uitgewerkt en worden niet ondersteund door een begin van bewijs. De voormelde motieven van de bijlage 13septies blijven dan ook overeind. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.6. De bestreden bijlage 13septies stelt verder, “*Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77)*”. Verzoeker benadrukt dat dat hij al zeer lang in België verblijft, dat hij een aantal cursussen heeft gevolgd en nu een beroepsopleiding volgt, dat zijn privé- en gezinsleven enkel maar hier kan plaatsvinden en dat hij in zijn land van herkomst geen sociaal vangnet heeft. Met een betoog waarbij hij de elementen die zijn zaak kenmerken, opsomt en een blote bewering dat hij geen sociaal vangnet heeft in zijn land van herkomst, kan verzoeker de voormelde beoordeling die de verwerende partij heeft gedaan in het licht van artikel 8 van het EVRM niet aan het wankelen brengen. Het EHRM heeft zich immers steeds streng getoond in zaken waarin het ingeroepen privéleven zich ontwikkelde tijdens een verblijf dat steeds als illegaal of precair was te beschouwen en waarin de betrokken vreemdeling zich aldus bewust diende te zijn van het gegeven dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland evenzeer precair was (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142 en EHRM 8 april 2008, Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk wat het privéleven betreft). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zal in dergelijke situaties sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift ten slotte hier ook vrouw en kinderen te hebben, maar brengt hiervan geen enkel bewijs aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA